

Главенъ майсторъ по постройката на тая фабрика билъ Сливенеца *Уста-баши Тодоръ Карахристовъ* (дѣдо по майка на архитектъ *Козаровъ* (вижъ „Свѣтлина“, год. XIV, кн. X—IX, стр. 8) ¹⁾).

Завръщането на Карахристовъ въ Сливенъ следъ прѣселнишкото му странствуване съвпада и съ наченатитѣ нови фабрични постройки. Записанъ билъ въ числото на Сливенскитѣ майстори и работници по постройката на фабричнитѣ въ града здания и Карахристовъ. Зданията

¹⁾ Той се е родилъ презъ 1795 г. въ Сливенъ, а Сливенското изселване въ 1830 г. го заварва съ млада булка, съ която се преселилъ въ Белградъ, гдето си построилъ нова кѣща. Тукъ, както той, тъй и други негови съграждани, недоволни отъ бедната Бесарабска земя, напушатъ балтитѣ и се прехвърлятъ въ Влашката равнина. Тамъ той почна да строи третя кѣща въ Беряска, до Плоещъ, гдето голѣма частъ отъ преселенитѣ Сливенци, намислили да основатъ „*Новъ Сливенъ*“. Тукъ заедно съ съгражданина си майсторъ *Иванъ Фараша*, изградилъ повечето отъ строящитѣ се кѣщи въ Беряска. Сръчността му въ занаята скоро става известна по околнитѣ на Плоещъ мѣста, та и за това е почналъ да получава поръчки за строежъ отъ властта и частни страни. Така, поканенъ билъ да строи черквата въ *Питещъ* (градъ на северозападъ отъ Букурещъ), който случай му помогналъ да се избави отъ Беряска, гдето Сливенскитѣ тамъ претелци, все повече и повече ставали предметъ за експлоатация отъ страна на влашкия чокой баронъ Христофоръ Сакелари. Тайно една нощъ той се измѣква съ кола отъ Беряска и се заселва въ Питещъ гдето построилъ четвъртъя собствена кѣща, близо до черквата, гдѣто билъ заетъ да работи. Тукъ работилъ три годни, като изработилъ за черквата самъ рѣзбарскитѣ и други работи. За изборъ на дървенъ материалъ е ходилъ въ Карпатитѣ, близо до влашкитѣ солни рудници, гдето самъ си е приготовилъ столарски тезгяхъ, който на времето си струвалъ повече отъ хиляда гроша. Следъ довършването на Питешката черква, Тодоръ Карахристовъ строилъ и други църкви изъ Влашко. Работилъ и манастиръ „Св. София“ (все въ Влашко) но не се помни на кое именно мѣсто.

Отъ Питещъ, гдѣто е имало само 4 Сливенски семейства, и следъ нѣколко влашки грабежи надъ тѣхъ, Карахристовъ рѣшилъ да се върне въ родния си градъ. Следъ 12 годишно скитване той стига въ Сливенъ презъ 1842 г., и почналъ да строи пета и последня кѣща въ живота си (въ Клучохоръ). До тогава църквата Св. Никола не била довършена, а на прозорцитѣ и вмѣсто стѣкла имало платна. Като извѣстенъ вече майсторъ — дограмаджия, Тодоръ Карахристовъ билъ поканенъ да изработи черковнитѣ тамъ прозорци и темпло. Знае се, че той доставялъ на Сливенскитѣ постройки стѣклени прозорци отъ Влашко.